

Novi zvon

Novi zvon

Letnik V, številka 4
(avgust/september 2016)

ISSN: 2385-9687

Revija deluje pod licenco creative commons.

Glavna in odgovorna urednica:
Gaja Jezernik Kos

Pomočnica in področna pomočnica urednice za poezijo:
Sara Fabjan

Področni pomočnik urednice za prozo:
Patrik Holz

Področni pomočnik urednice za dramatiko:
Boris Kos

Strokovna sodelavka – intervju:
Veronika Šoster

Strokovna sodelavka – lektorica:
Polona Logar

Virtualni mentor:
T. V.

Uvodnik ali, bolje rečeno, poslovilnik?

Novi zvon je eksplodiral v eksistenco v enem izmed mnogih »kavnih« pogovorov z mamom, ko sem bila še na začetku dodiplomskega študija.

Revija, kjer ime ni pomembno. Kjer ni relevantno, koga ustvarjalec pozna.

Pomembno je le delo samo.

Po neskončnih bojih s papirologijo, ki sva jih bili s takratno sourednico (hvala, Ada, ker si se preganjala z mano po tajništvih), je Novi zvon postal realnost.

Sprva digitalna. Nato celo bivajoča na papirju.

Prišli so prvi prispevki. Izšla je prva številka. In skozi tradicionalno godrnjanje, da zakaj hudiča ljudje ne znajo formatirati Wordovih dokumentov (in zakaj je internet tako prekleto počasen, ko je treba nalagati ogromne pdf-je), sem prepoznala in spoznala izjemne avtorje, ki jih bom vedno brala z največjim užitkom.

Hkrati pa se je s količino prispevkov razširilo tudi uredništvo. Nikoli ne bom pozabila trenutka, ko sem Sari poslala prvo sporočilo s ponudbo, da se pridruži reviji. In zagotovo ne bom pozabila tistega prekleto dobrega občutka, ko je odpisala *ja*.

Seveda sva obe bolj na pesniški strani literature (da, tudi jaz, pa čeprav sem zadnje leto posvetila pisanju novel in romanov), zato je bil Patrikov pristop k reviji neprecenljiv

dogodek, ki je samo še dodatno prispeval k razvoju Novega zvona.

Pogrešala bom naše uredništvo, a žal se včasih reku *Vsake dobre stvari je enkrat konec* ne da izogniti. Postati poklicna pisateljica pomeni, da je človek tako močno potopljen v literaturo, da dvojnega dela preprosto ne zmore. Ne glede na to, kako zelo v njem uživa.

In vendar ni vse slabo. Daleč od tega.

Srečna sem, da bo Novi zvon dobil na svojem čelu nekoga, ki lahko reviji posveti tisto ljubezen in predanost, ki si ju zasluži. In mislim, da ni boljše nove glavne in odgovorne urednice od Sare.

Še enkrat hvala, hvala vsem za pretekla leta ... In seveda, srečno!

Gaja J. Kos

MARUŠA ROMIH

»Nepredvidljivost, lepota in bizarnost življenja.«

Maruša zaključuje magistrski študij primerjalne književnosti in angleščine na ljubljanski FF. Objavljala je v Novem zvonu, Besedoholiku, Englistu, Litru jezika, The Larcenistu ter v nekaj šolskih in lokalnih časopisih. Do pred enim letom je profesionalno trenirala atletiko in se malo manj posvečala literaturi, zdaj pa več časa posveča ustvarjanju in stremi k več objavam. Odkar je opustila treniranje, se trudi čim več časa preživeti na prostem (tudi zaradi tega ji je najbrž blizu Kerouac), išče vedno nove izzive in avanture v naravi.

Verjetno imaš kot študentka primerjalne književnosti kar nekaj priljubljenih branj, kajne?

Knjige so mi blizu že od malega, spoznavala sem jih sama pa tudi prek mame in očeta, ki je tudi napisal roman *Takrat me počakaj, sonce*. Bolj kot romani so mi blizu kratke zgodbe, še bolj od teh pa pesmi. Rada imam novejšo poezijo, recimo po letu 1900, 1950. Že nekaj časa se zadržujem pri beatniški poeziji, predvsem pri Keoruacu in Ginsbergu, tudi pri Iri Cohenu in Jacku Spicerju. Neki večni šarm pa zame nosijo dela Charlesa Bukowskega in Richarda Brautigana. Na splošno imam rada tekste, ki učinek dosežejo s svojo preprostostjo, katerih sporočilo ni zavito v visokoletne besede in ogromno pesniških figur. Pesniški teksti me osvojijo z odkritostjo in jasnostjo, z vprašanji, ki jih odpirajo in puščajo odprta. Sama

pišem v prostem verzu, saj mi je najbliže, čeprav sem se skozi študij poigravala tudi s strogimi pesniškimi oblikami. Zame prosti verz najbolje zajame življenje, ker nima predpisane metrike, ker steče vsakič na novo in po svoje in zavzame drugačno obliko – tako, kot se to dogaja z življenjem. In to je nekaj, kar se trudim zajeti v svojih pesmih – v prvi vrsti nepredvidljivost, lepoto in bizarnost življenja.

Tvoja poezija je zelo referencialna, včasih malo beatniška. Kaj misliš o tem, prepoznavaš kakšne vplive? Se ti zdi, da se lahko ne glede na močne vplive neobremenjeno izražaš?

O, hvala za kompliment, da zveni malo beatniško. ☺ Beatniki so mi blizu zaradi svobode tistega časa, njihovega razmišljanja in načina življenja ter lucidnosti, ki jo lahko najdem v njihovih tekstih. Najbrž iz vsakega teksta, ki ti je všeč in ga dostikrat prebereš, nekaj »pobereš« in nekaj pusti v tebi, ampak se mi ne zdi, da bi me večkratno prebiranje določenih del omejevalo ali narekovalo moje izražanje.

Študiraš tudi angleščino. Se lažje izražaš v angleščini ali slovenščini? Misliš, da pišeš v obeh jezikih drugačne pesmi ali si lahko v obeh »enaka«?

Odvisno, o čem pišem, in od okolja, v katerem sem. Glede na to, da je angleščina na splošno precej prisotna, se včasih zalotim, da tudi razmišljam v angleščini; temu so pripomogla

še moja nedavna potovanja, kjer sem komunicirala skoraj izključno v angleščini. Zadnje čase več pišem v angleščini, čeprav slovenščine ne postavljam na stran. Mislim, da so pesmi drugačne, da je ton pesmi v slovenščini intimnejši od tistih v angleščini. Mogoče mi angleščina kot drugi jezik omogoča, da se malo distanciram sama od sebe in imajo pesmi v njej tudi zato drugačen ton.

V zadnjem času si veliko potovala. Se je to poznalo pri tvojem ustvarjanju? Lahko pišeš na poti, sploh iščeš navdihe ali pa je to bolj za sprostitvev?

Potovanja so se poznala na mojem pisanju, še vedno se. Ne bi rekla, da je šlo za namerno iskanje navdihov, ampak bolj, da so ti prišli sami od sebe. Zdi se mi, da sem tak človek, ki se preda krajem, ki ga okolje precej posrka, in potem dobim občutek, da »moram« te stvari in dogajanja določenih prostorov ubesediti ... In potem nastanejo pesmi.

Zaključuješ magisterij. Kaj je tema tvojega zaključnega dela in zakaj?

Odločila sem se, da se bom v magistrski nalogi ukvarjala s prevajanjem. Lotila sem se Brautiganove pesniške zbirke *The Pill Versus the Springill Mine Disaster* – ker me njegova poezija v celoti navdušuje, ker še ni preveden v slovenščino in ker področje prevoda predstavlja neko dilemo. V prevajanje sem se poglobila, ker me zanima, v kakšni meri je mogoče prenesti

celotno pesem iz izvirnika v ciljni jezik – koliko originala sploh ostane v prevodu. Zdaj si pa zbudila moj slabo vest, grem kar pisat! (smeh).

Intervjuvala: Veronika Šoster

Poezija

Marko Nežič

Izstop iz neke ere negativizma (v diskurzu s sodobniki)

Zrasli so rogovi enemu iz sedmih kozličev,

volk je nadel rdečo kapico,

vtaknil protezo gnilih zob

iz razpadajočih goltancev

vaše morale

in pljunil na virtualno identiteto

razkrinkanih –

slabiči bičajo požrtvovalno,

iz preperelih ust se jim cedi

krvav

gnev,

ki jih razžira od znotraj.

Maske so preperele,

maske razpadajo –

za razpalim

sodrga
drgne svoje poželjive oči
ob nesimetričen kvadrat,
naslanjajoč se na škorpionja,
ki na njenem hrbtu potone žabo.

Dekadenti –
grdost vašega obličja
pooseblja tisti nič,
pa še tega ste oskrunili.

"Vi ste zlato!"
bi rekel poet
vaše mladosti.

Sonce pa ostaja na razpoloženju.

Veronika Šoster

bermudski trikotnik

brala sem članek o tem kako so našli ladjo ki je izginila v bermudskem trikotniku pisalo je da je vsa zarjavela in obtolčena ampak da bodo vseeno lahko ugotovili kaj se je zgodilo z njo in s posadko ki je bila na njej da bodo lahko s pomočjo natančnih izračunov ugotovili kakšno pot je prevozila in da bo skrivnost bermudskega trikotnika končno razrešena to je bil poglobljen in izčrpen članek ki je imel tudi skico na kateri je bil z zeleno barvo označen bermudski trikotnik oranžne pike pa so predstavljale kraje kjer so radarji nazadnje zaznali ladje in vse je bilo tako profesionalno in čudovito da sem hotela pokazati še tebi v google sem vtipkala »ship lost bermuda triangle found« a ni bilo zadetkov no okej to ni res bilo je par zadetkov ampak noben ni bil pravi in potem sem se začela sekirati kaj če tega članka res ni bilo a sem spet vse skupaj sanjala kako lahko sanjam tako natančne članke o bermudskem trikotniku če pa mi geografija sploh ne gre in nimam pojma kje se ta zadeva sploh nahaja bilo je skrajno čudno potem pa sem se spomnila da je mogoče kak mornar presušen in naveličan nenehnega pozibavanja sem in tja leta 1956 mogoče zaspal res trdno in se zbudil šele petnajstega marca dva tisoč šestnajst in takrat so njegove sanje treščile ob moje ki so nič hudega sluteč pohajkemale ob obali pač nekega oceana geografija res ni moja močna točka no te sanje so se res zamislile sanjale so o bermudskem trikotniku in kar naenkrat puf so vanje priletele mornarjeve sanje bilo mu je ime henry in imel je lepo košato brado ter

širok opečen nos in takrat bi mojim sanjam res moralo postati jasno da kaj takega ni mogoče in bi lahko mirno nadaljevale pot ob obali ampak ne moje sanje o bermudskem trikotniku so bile ravno sredi poskoka in obstale so v počasnem posnetku kot v hollywoodskih filmih in vanje je priletel henry torej henryjeve sanje in zato sem bila naslednjega jutra prepričana da je šlo za res kvaliteten članek ti pa si se mi smejal in rekel da so bile le sanje in čisto nič več od tega čeprav ti rečem da se henry izgubljen sredi bermudskega trikotnika ležeč na hrbtu na palubi razbite ladje s tem zagotovo ne bi strinjal

atlantida

ko je bil henry mlad je z mamom in očetom živel v nebraski natančneje v okolici mesta holdrege kjer so imeli kmetijo ki se je posvečala izključno pridelavi koruze henry se spomni kako je poleti med delom kdaj ušel med visoka koruzna stebila vedno je bil namreč nižje rasti zato se je na polju velikem 150 hektarov z lahkoto izgubil no henry je tako včasih odtaval med koruzo krilil z rokami in se pretvarjal da je med morskimi valovi da so kobilice v resnici ribe in da je kombajn gromozanska svetleča čezoceanika včasih se je šel brodolom na hrbet se je ulegel med stebila ter pustil da mu sonce žge v oči ter si predstavljal da je zadnjič pil pred enim tednom mama je bila vedno jezna ko se je vrnil ves blaten vedno je uprla roke v bok se namrščila in ga oštela henryju to seveda ni bilo všeč in že pri trinajstih je začel načrtovati pobeg sploh po tem ko je na srečelovu neke nedelje zadel poslikano pločevinasto škatlo v kateri je skrbno hranil vse svoje prihranke henry je sanjal o dnevu ko bo prvič zagledal morje do takrat ga je poznal samo iz enciklopedije ki je ležala na zgornji polici v dnevni sobi bila je vezana v rdeče usnje imela je tudi tisto všito kazalo in bila je tako debela da je henry nekoč skoraj padel s stola ko je segal po njej v njeni notranjosti so bile same čudovite slike sploh mu je bila všeč slika ledolomilca ali pa tista na kateri je steklenica s skritim sporočilom plula po vodi v tej enciklopediji je bila tudi stran posvečena atlantidi henry se spomni da je bilo to na strani 38 tam je kazalo tudi največkrat pustil že kot otrok je začel sanjariti da bo ravno on tisti ki bo odkril atlantido in se s tem

zapisal v zgodovino henry takrat še ni vedel da ga čaka bolj žalostna usoda ampak pustimo to za kdaj drugič henry je torej skrival svoje imetje ter ga na svoj šestnajsti rojstni dan preštel ter ugotovil da bo dovolj pisalo se je leto 1931 ko je henry še zadnjič uprl pogled na prostrana polja koruze in zatrjuje da ne bi storil nič drugače če bi imel še eno priložnost imel je namreč le uborno platneno torbo v kateri je bila težka pločevinasta škatla in sanje o atlantidi ampak hkrati je imel cel svet

zodiak

včeraj se mi je spet sanjalo o henryju tokrat je bil oblečen v scefrano uniformo in na glavi je imel poveznjeno zbledelo zeleno čepico ki si jo je neprestano snemal da si je lahko s podlaktjo s čela brisal pot bil je neverjetno živčen poznam ga že nekaj mesecev ampak si je vedno do sedaj samo nekaj mrmral v brk in se včasih hudomušno namuznil včeraj pa je bil drugačen morda se mi je ravno zato moralo sanjati o njem v sanjah sva se znašla na opuščeni plaži polni znakov v jeziku ki ga nisem razumela poiskala sva oguljen sončnik in sedla v njegovo klavrno senco potem je henry od nekod pričaral koktajl z dežničkom to je bilo res čudaško takrat bi pa res morala ugotoviti da samo sanjam ampak henry se ni pustil motiti z nogo je rahlo tapkal ob tla in pogled mu je begal nekam mimo mojih ram vsak mimoidoči bi lahko v trenutku ugotovil da je henry čisto iz sebe ampak kaj ko ni bilo na plaži nikogar razen naju no henry je potem končno spregovoril in ob tem kar je povedal se mi je skoraj zaletelo in kmalu bi šla kozarec in dežniček v maloro na srečo se je takrat mimo prikobacala rakovica in si dala opraviti z naplavljenno morsko algo ki je bila enake zelene barve kot henryjeva čepica in tako sem imela trenutek da sem počasi izdihnila in namrščeno vprašala henryja pa si ti čisto ziher da si tega nisi izmislil in henry mi je zagotovil da ne rekel je prepričan sem o tem drugače se lahko zdajle kar razblinim to sem vzela kot izziv in sem ga poskušala razbliniti ampak se ni dal očitno je bilo res nekaj na tem po navadi znam z ljudmi v sanjah kar hitro opraviti henry pa je čisto druga pesem začela sem premlevati

o tem če bi lahko imela morska bolezen kakšen vpliv tudi na njegove sinapse mogoče mu jih je skurila in revež sploh ne ve ker kako je lahko ravno on ki že toliko let ždi na tisti ladji tako neomajno prepričan v to kdo je morilec ki si je rekel zodiak in ki ga je kot zmešana iskala vsa amerika to je pa že višek od tega trenutka naprej sem ga motrila s precej dvomečim pogledom henry pa je bil tako razočaran da mu je čepica zmečkana obležala na kolenih res upam da ga nisem preveč užalila morda pa res ve kdo je bil zodiak in si je za zaupnika izbral ravno mene kakšna čast bi morala to biti zame jaz pa se takole posmehujem in ga ozmerjam z lažnivcem naslednjič bom prizanesljivejša ker moram priznati da tale henry ni ravno napačen pa tudi čepica mu kar pristoji

Dejan Koban

L a j a n j e

Se bomo kaj mrežili, dragi moji,
sklepali prijateljstva z osebami, ki imajo moč,
trkljali s šampanjci in previdno rigali na WC-jih,
drage moje, bomo švicali, da nas pravo ime uzre,
znotraj svojih sramežljivih stavkov pa bomo
plavali po prežvečenih pomenih – navadno scalnico pišemo,
dragi moji, nimamo zaleta, nimamo znanja, nimamo niti
želje, samo mendramo neke brezveznosti in upamo, da
nas registrirajo, ker smo bili tudi mi nekoč mladi, smo imeli
možnost za objavo, ampak ni šlo, jebi ga,
sedaj smo starejši, imamo gube in mehke penise,
nezadovoljstvo se je ugnezdilo med naše oči, dragi moji
in drage moje, nezadovoljstvo, ker nimamo jajc, da bi ljubili
trdo, neizprosno, v enem dihu, ker nimamo želje niti
sposobnosti,
da bi našli ljubljenega človeka in mu s kirurško preciznostjo
brez oklevanja izfukali njegovo življenje iz kosti,
zato ne bomo nikoli na 150-gramskem papirju, ljubeznive
moje,
nikoli v antologijah, nikoli nas ne bo fotografiral arne hodalič
sredi afrike, čepeli bomo na javnih straniščih in se čudili,
da jih mestna oblast ogreva, tam bomo na skrivaj brali
stare neoavantgardiste in zapisali kakšen svoj verz na steno,
drugače bomo pač sami in z žebli dolgočasja pribiti
na nebo literarne scene, ki meče denar po svojih izbranih
pičkah, lansira lepe besede in predvidljive verze in

lima zdavnaj zasmrajene ideje na spletne portale, moramo
izgledati lepo in šik, nimamo možnosti, naše glave niso
simetrične,

obrazi so razbrazdani, brade sivijo, tako to gre, postopek je
normalen in ne obhoden, imamo samo malo manj sreče in
si ne moremo kupovati losjonov za petdeset evrov,
tudi nivea je v redu, hropemo, nalomimo malo dračja in
kurimo

zadnje liste, ki jih še nismo popisali, ostalo shranimo,
nikoli ne veš, kdaj naš prijatelj postane urednik in ti nakaže
nekaj tisočakov za pesniško knjigo, drage moje in dragi moji,
brez presledkov pišimo dalje, ne nasedajmo v slogu
izmozganih

premraženih starcev, gremo, zasidrajmo čolne, jih razsekajmo
in zakurimo ogenj, pravi, veličasten ogenj, ljubljene in
ljubljeni,

sedaj gre zares, sedaj je v igri čisto, brezpogojno,
nenadjebljivo,
veličastno izgorevanje.

Barakude / znoj / trepet

1

Pijani ljudje v srednje velikem prostoru. Channel Zero. Pet zjutraj. Berry White. Najbolj nezamenljivi vokal. Promili v zraku. Motorika osebkov močno zmanjšana. Everything goes. Berem tvoje kolumne (Tereza Vuk, Kolumniatrija, založba Manični poet, Ljubljana, 2016). Popil sem tri rakije, dva sadjevca, tri viskije in rum.

Mislim, da sem pridobil legitimnost, da te razumem. Človek, malce podoben Golumu, srka potrpežljivost iz zatohlega kluba. S svojo socialno neprilagodljivostjo in aroganco sesa kožo prisotnih. Vzgaja prvo fazo vojnega stanja. In ta pijan pizdun se, dosadan u tri pičke materine, v nekem momentu zlomi, pade na kolena in prične brisati tla (ker je zasral), se opravičuje in na pol joče, na pol hrza, da bo vse počistil (ker je zajebal).

2

Kar sem izgubil,
je bilo pomilovanje.

3

Če bi bil trezen in operativno
sposoben, bi vzel leseno palico
in mu zdrobil (jebena) drobcena
kolena.

Vijačenje

Ej, punči. Nimaš sreče,
veš. V rahlo napačno
deželo si se rodila. Tu
ni princev v belih
beemvejih. Nope. Vse,
kar ti ta država lahko
ponudi, so princi v
rumenih majicah, s
svetlečimi razpeli iz oči.
Za otroke gre, bejbi.
Zajebi bazen s filtrirano
vodo, koktejle in pasemske
ščenete. Prepoved splava
je tvoj edini kapital, s
katerim lahko razsipaš.
Pobegni kamor koli, ko
boš popolnoma pozabila,
se ti bo slovenija pričela
cediti iz tvoje lepe, mlade,
vrhunsko negovane kože.
Za družino gre, cipa
prevratniška. Pozabi na
bežanje. Ne moreš. Ne
znaš. Počasi, komaj slišno,
tisoče prestrašenih oči
plazi za teboj. Ničesar ne
slutiš. Ničesar ne vidiš.

Tisoče ranjenih oči gomazi
skozi tvoje predrto (izpraznjeno)
telo.

Črn balon*

Soočamo se. In pozdravljamo.
Prijatelji. Pisatelji. Programerji.
Sociologi, psihologi. Edukativni
pankrti. Trepljamo se. Objemamo.
Nasmihamo. Se sezuvamo.
Vlečemo v postelje. Branilci
novih idej. Režemo se skozi
proge najdaljšega dne. Zmagovalci
smo. Naše prijateljice rojevajo
zaščitene živalske vrste. Rešili
bomo vse. Ni problema. Deponije.
Kožne rake. Zafurane prisege.
Obljubimo. Nismo pijani. Nismo
mentalno razrahljani. Obljubimo.
Rešili se bomo. Razvozlali. Se
vrgli iz svojih kož, požrli vse
razpoložljive rakete srednjega in
dolgega dosega. Zaustavili bomo
svoje otroke, ki si bodo izgrebli
žolč in pisali zelene parole proti
republiki. Obljubimo. Vse bomo
požrli. Vse bomo na novo
definirali in postavili pokonci.

Vaše sanje so naše praske.
Nezmotljivi.

Začenjamo
neustavljivo
brsteti.

*Black Balloon – The Kills

Proza

Jurij Kunaver

N-ta dimenzija

Vsi smo vedeli, da bomo enkrat umrli, vsak pa si je to predstavljal nekoliko drugače. Le poredko smo premišljevali o večnosti, in naše predstave o tem so bile nejasne, zato niso vplivale na naša življenja. Moja generacija je bila samozadostna in precej osamljena. Marsikdo je špekuliral, da bo, če še nekoliko počaka, našel boljšega življenjskega sopotnika od tistih, ki so mu bili dosegljivi v danem trenutku. Čas pa je neusmiljeno tekkel in vse več ljudi je ostalo samih, okorelih in čudaških. Znano je, da je na stara leta še posebej težko biti sam, vendar to zadnje življenjsko obdobje na srečo traja samo nekaj let, potem pa umreš in izgineš v Niču ali pa te čaka onostranstvo, po mnenju večine precej podobno tistemu, kar so nam opisali še kot otrokom pri verouku. Nič skrbi – tudi na drugem svetu si bomo Zemljani delili podobne usode. Tam čez ne bo kakšne posebne osamljenosti ali stisk, in samo najbolj zakrknjeni bodo pregnani v pekel po lastni krivdi. Vsi ostali pa bomo lahko ponavljali stare vzorce iz zemeljskega življenja, saj nam bo omogočeno biti dovolj blizu in hkrati dovolj daleč od sorodnih bitij. In spet bomo lahko špekulirali ter čakali, da pride »tisti pravi«. Natanko tako sem razmišljal tudi sam ...

Potem je prišla moja smrt. Kratko slovo in že sem bil na drugem svetu, malo začuden, da nisem izginil v Niču. Znašel sem se v ogromni zgradbi, kjer so me usmerjali napisi na elektronskih prikazovalnikih, pritrjenih visoko na stenah hodnikov in sob. Navodila so bila napisana v mojem maternem jeziku in bila so dovolj razumljiva, da sem se znašel brez pomoči drugih.

Oprostite, katerih drugih pa?! V omenjeni zgradbi nisem nikogar srečal, povsod je vladala smrtna tišina!

Vstopil sem torej v svojo celico, kot mi je to pojasnil elektronski napis. Bila je prostorna in kar okusno opremljena. Svetloba je bila umetna, a ni utrujala oči. Poleg postelje je stala omara za obleke, ob nasprotno steno so bili postavljeni kuhalnik, korito za pomivanje posode in hladilnik. Prikazovalnik na steni mi je zatrjeval, da se hladilnik samodejno polni s hrano in pijačo in da je stranišče na hodniku, druga vrata desno. Imel sem tudi nekakšno delovno mizo in ob njej en sam stol.

Zakaj samo enega – kaj pa obiski?

Kot bi nekdo bral moje misli, se je na zaslonu izpisalo:

»Obiski načeloma niso prepovedani, vendar jih ne bo, ker niso možni. Vsak umrli živi v svoji dimenziji neskončno razsežnega Sveta mrtvih in ima udobje, kakršnega si je prislužil s svojim obnašanjem na Zemlji. Zastavljanje vprašanj

ni možno. Vse, kar morate vedeti, se bo vedno znova izpisovalo na zaslonu.«

Priznati moram, da tega nisem pričakoval. Postalo mi je tesno pri srcu.

Morda so pa le moraste sanje? Ali pa se nekdo iz mene norčuje?

Ne vem, kako dolgo je trajalo, najbrž nekaj mesecev (ure nisem imel, »ker čas tukaj nima nobenega pomena« – kot mi je pojasnil prikazovalnik), preden sem lahko na steni prebral naslednje:

»Za krajšanje časa lahko poskusite s spominjanjem na vse lepe trenutke, ki ste jih preživeli skupaj z ljubljenimi osebami. Redna vaja v spominjanju lahko za več milijonov let odloži vašo transformacijo v elektronski prikazovalnik.«

Želel sem vprašati, ali je moja sprememba v stenski prikazovalnik res neizogibna ali pa jo lahko samo nekoliko preložim, vendar, kot že veste, postavljanje vprašanj ni bilo možno. Moral sem čakati in upati, da mi bo o tem kaj povedal prikazovalnik na steni.

Včasih se mi je že kar malo bledlo zaradi obupnega položaja, v katerem sem se znašel povsem nepripravljen takoj po smrti.

Nekajkrat sem se poskušal ubiti. Podrobnosti ne bom izdal. Stenski prikazovalnik se je kmalu (že čez nekaj desetletij, po moji oceni) odzval. Pisalo je:

»Samomor ni možen. Edina reinkarnacija je za vami. Ostanite razumni in se čim prej sprijaznite s samoto in življenjem v svojih zemeljskih spominih. Če boste še naprej udarjali z glavo ob zid, lahko izgubite tudi spomine. Kaj boste potem?«

Kaj bom potem? Pojma nimam!

Ubogal sem navodila in pričel brskati po svojih spominih. Same nedokončane zgodbe. Same še niti začete zgodbe. Kaj sem vendar počel ves tisti čas na Zemlji? Stenski prikazovalnik se je kmalu odzval (jaz pa sem ganjeno poljubil njegove mrzle diode):

»Če nimate spominov na lepe trenutke v družbi svojih najdražjih, si jih poskusite izmisliti. Aktivirajte vso svojo domišljijo.«

In sem to poskušal naslednjih sto tisoč let. Vsaj meni se zdi, da je trajalo toliko časa. Prav ničesar si nisem mogel izmisliti. Zdelo se mi je, da sem vso svojo domišljijo pustil na Zemlji. Prikazovalnik na steni pa je napisal tole:

»Domišljija je lastnost, ki se je razvila v dolgih obdobjih evolucije zemeljskih bitij. Služi med drugim za prikrivanje nepopolnosti sorodnih bitij, da človek lažje živi v njihovi bližini. Ni trdnih dokazov, da se ta lastnost ohrani tudi po smrti.«

Prekleti prevarant! Najprej mi nekaj svetuje, potem isto tako rekoč zanika. Razbil bom tega manipulatorja!

Še preden sem elektronski prikazovalnik odtrgal z zidu in ga vrgel ob tla, pa sem na njem prebral naslednje:

»Ni povsem gotovo, da bo uničeni prikazovalnik kdaj nadomeščen z drugim. Ne pričakujte popolnih nasvetov.«

Tako je stenski prikazovalnik ostal v enem kosu.

V predalu mize z enim stolom sem nekoč našel svinčnik in nekaj praznih listov. To se je moralo zgoditi pred manj kot enim milijonom let. Tako sklepam, ker se še nisem spremenil v stenski prikazovalnik. Čeprav se mi včasih malo zmeša in takrat sem skoraj prepričan, da se je ta sprememba že zgodila.

Ne vem, kaj bi bilo bolje: da me elektronski prikazovalnik poprej obvesti (Koliko časa prej?), da se bom spremenil v nekaj njemu podobnega, ali da mi ne omeni ničesar? In če se mi zlaže – kaj mu pa morem? Kaj, če se je že zlagal, če mi že ves čas samo laže? Toda kakšno korist bi on imel od laži – in kakšno korist od pisanja resnice?

Vedno manj mi je jasno. Vse težje prenašam svoj položaj. Najraje bi se kar takoj spremenil v elektronski prikazovalnik.

Ozrl sem se navzgor, kjer je na zidu visel on. Spet je prebral moje misli in mi napisal naslednje stavke:

»To je lahko le vaša prostovoljna odločitev. Nobene garancije ni, da boste s svojo spremembo v elektronski prikazovalnik zadovoljni. Ali kaj veste o posledicah te svoje odločitve?«

»Neeeee!« sem se zadrhl na ves glas.

Na prikazovalniku sem naprej bral:

»Ko boste odločeni, iztrgajte najbližji stenski prikazovalnik iz zidu in ga razbijte z udarjanjem ob tla. Pri tem uporabite vso razpoložljivo silo.«

Kaj naj storim? S kom naj se posvetujem? Nič, še zadnjič si bom poskusil kaj lepega izmisliti o svojem prejšnjem življenju. Nekaj lepega, lepega, lepega ...

NOVI ZVON	1
UVODNIK ALI, BOLJE REČENO, POSLOVILNIK?	3
MARUŠA ROMIH	5
POEZIJA	9
MARKO NEŽIČ.....	10
<i>Izstop iz neke ere negativizma (v diskurzu s sodobniki)</i>	10
VERONIKA ŠOSTER.....	12
<i>bermudski trikotnik</i>	12
<i>atlantida</i>	14
<i>zodiak</i>	16
DEJAN KOBAN.....	18
<i>L a j a n j e</i>	18
<i>Barakude / znoj / trepet</i>	20
<i>Vijačenje</i>	22
<i>Črn balon*</i>	24
PROZA	26
JURIJ KUNAVER.....	27
<i>N-ta dimenzija</i>	27